

[Jønson.]

ledes har den højtærede Regering tænkt at stille sig dertil? Det Parti, som den højtærede Regering tilhører, har, saa vidt mig bekendt, kun en eneste Repræsentant i Københavns Kommunalbestyrelse, derimod har de Konservative betydeligt flere; og der har i de senere Aar fra disse to Partiers Side været øvet det stærkeste Pres paa det Flertal, vi har i vor Kommune, for at faa nedsat Kommunens Indtægter. Vi ved ogsaa, at der er givet Løfte om en Nedsættelse, som er ret betydelig, for det kommende Aar, og hele den kommunale Skat for Oktober Maaned er eftergivet. Det drejer sig her om et overordentlig stort Beløb for Byen, som den vanskelig kan undvære, navnlig naar man tager Hensyn til, at Byen for sin Elektricitet og Gas, altsaa de Ting, som produceres til Fordel for Byens Befolkning, har nedsat Prisen til mindre, end de andre Byer her i Landet kan fremstille dem til. Jeg ønsker altsaa at rette dette Spørgsmaal til Ministeriet, muligvis til flere Ministerier, muligvis til den højtærede Finansminister, eller maaske kan den højtærede Indenrigsminister besvare det og skaffe Klarhed derover.

Der ligger endvidere et Andragende fra 1. Oktober 1927, som, saa vidt jeg erindrer, er aldeles enstemmigt vedtaget i Københavns Kommunalbestyrelse, om, at man ønsker at faa en anden Lovgivning paa Arbejdsløshedsområdet. Heller ikke dette har man mærket noget som helst til, skønt Andragendet er vedtaget med samtlige Partiers Stemmer, idet man naturligvis ikke har set politisk, men rent kommunalt paa denne Sag. Og det er ikke saa lidt bedre end det, vi her i Rigsdagen har gjort; for det kan jo ikke nægtes, at hele den sociale Krise betragtes forskelligt fra forskellige Partier herinde, hvilket vi ikke skulde; for det er Tusinder og atter Tusinder, der lider her, uden politiske Hensyn. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har udtalt, at København er en By, man ikke behøver at regne saa stort med, Befolkningen der er noget forskellig fra den, der bor ude i Landet. Jeg tror imidlertid ikke, det ærede Medlem Hr. Pinstrup mener det alvorligt, thi ethvert Medlem af dette høje Ting vil dog give mig Ret i, at der her i Byen lever mindst lige saa intelligente, lige saa dygtige og lige saa stræbsomme Mennesker som i nogen anden By, og hvorfor skal man saa søge at stemple den københavnske Befolkning som noget for sig selv?

Med Hensyn til at skaffe Boliger — et for Befolkningen overmaade stort Spørgsmaal — maa man erkende, at Københavns Kommune har gjort et kolossalt Arbejde. Da jeg for nogen Tid siden var inviteret til en Grundstensnedlæggelse, glædede det mig at høre den højtærede Indenrigsminister fuldt ud anerkende dette i sin Tale; han takkede Københavns Kommune for det enorme Arbejde, den paa dette Omraade havde udført. Imidlertid er der endnu her i Byen 1329 Familier med 3500 Børn, som ingen Bolig har, saa det er klart, at der endnu maa gøres et meget stort Arbejde paa dette Omraade, men hertil mangler man simpelt hen Kapital. En Kommune har ingen Lovgivningsmyndighed, og dens Muligheder for at skaffe Midler er meget indskrænkede. Hvis man derfor skal afholde overordentlige Ekstraudgifter, maa Samfundet træde til, i modsat Fald er det vanskeligt, for ikke at sige ganske umuligt, at løse dette Spørgsmaal. Da der desuden findes i Tusindvis af Mennesker her i Byen, som bor i Lysthuse eller er indlogeret hos andre Familier, altsaa maa bo i Boliger, der ikke er menneskeværdige, vil enhver kunne forstaa, at Arbejdet ikke maa standses, men maa fortsættes; der maa skaffes Boliger, vi kan ikke forlange, at vore Medmennesker i det Klima, vi lever i, skal tage Ophold i fri Luft. Jeg retter altsaa en meget alvorlig Henstilling til den højtærede Regering om at tage hele dette Spørgsmaal op til Overvejelse og se at faa det løst hurtigst muligt. Hvis Rigsdagen fra Regeringen faar en Indstilling paa dette Omraade, tror jeg, alle Partier kan enes om at yde København samme Ret som det øvrige Land, andet forlanger man ikke.

Dernæst har jeg et Spørgsmaal at stille angaaende den Maade, hvorpaa Fængselsvæsenet har udviklet sig. Som bekendt blev der i 1913—14 under den Zahle'ske Regering truffet en Ordning. Hvis man gaar Forhandlingerne fra den Tid igennem angaaende Beskæftigelsen af vore Fanger, vil man finde, at der i næsten intet Parti var fuld Tilfredshed med den indførte Ordning, det var nærmest et Forsøg, man vilde gøre, og Sagen skulde saa senere tages op til Behandling. Alle Partier er enige om, at de Mennesker, der forbrøder sig mod Landets Love og skal straffes derfor i Henhold til Straffeloven, skal have noget at beskæftige sig med, men Enighed er vistnok ikke til Stede i samme Udstrækning angaaende den Maade, hvorpaa Ud-